

Isaia 65-66

Se pare că în aceste capitole Domnul răspunde mijlocirii lui Isaia din cap.63-64. În cap. 63-64 Isaia a împlinit porunca lui Dumnezeu din cap.62:6-7, și anume Isaia se dă drept pildă cu privire la ce înseamnă să fii un străjer care nu-I dă răgaz Domnului până când Domnul va face Ierusalimul o laudă pe pământ. În răspunsul Domnului deși se vorbește despre o rămășiță din popor care va fi mântuită și va intra în finalul glorios al planului lui Dumnezeu, Domnul subliniază la fel de clar cât de cruntă va fi pedeapsa lui Dumnezeu pentru aceia din poporul Lui care nu se întorc de la păcatele lor.

Iată o posibilă structură a cap.65:

- i) V.1 Mântuirea Neamurilor
- ii) V.2-6 Pedepsirea lui Israel
- iii) V.7-10 Mântuirea rămășiței (robilor Domnului)
- iv) V.11-12 Pedepsirea lui Israel
- v) V.13-15 Contrastul între soarta robilor Domnului și a celor păcătoși
- vi) V. 16-25 Răsplata finală a rămășiței (robilor Domnului)

Pasajul începe cu anunțarea perioadei Neamurilor. Cât Israel va persista în împietrire Domnul se va face cunoscut celor care nu Îl căutau, care nu aveau Scripturile și care nu cunoșteau nici măcar Numele lui Dumnezeu. Traducerile din engleză sunt mai precise decât cea a lui Comilescu. Sensul nu este că Dumnezeu era gata să răspundă, ci Domnul a și răspuns și a fost găsit. Pavel în Romani 10:20-21 clarifică faptul că v.1 se referă la Neamuri, iar v.2 la Israel. Deci primul răspuns pe care i-l dă Domnul lui Isaia este că Israel va persista în împietrire o vreme, dar că în această vreme Domnul se va descoperi Neamurilor. Și în Romani 11 învățăm că Israel se va întoarce la Domnul după ce se va împlini numărul deplin al Neamurilor. Cu alte cuvinte, acum străjerii trebuie să mijlocească pentru mântuirea Neamurilor. Nu trebuie focalizate toate energiile Bisericii pentru mântuirea lui Israel. Israel trebuie evanghelizat ca orice națiune. Dar Biserica trebuie să ducă Evanghelia până la marginile pământului și când toți copiii risipiți ai lui Dumnezeu dintre Neamuri se vor întoarce la Domnul se va întâmpla minunea trezirii spirituale a unei națiuni într-o singură zi: Israel se va întoarce la Hristos.

În v.2-6 Domnul Își exprimă mânia pe care o are față de Israel. Imaginile din v.3-4 pot face referire și la închinarea efectivă la idolii de piatră, dar mai degrabă are în vedere realități spirituale. Știm că după întoarcerea lui Israel din robie Israel s-a îndepărtat de idolatrie și a fost foarte dedicat ritualurilor de la Templu. Dar și-a păstrat idolii în inimă. De fapt primul lucru pe care îl impută Domnul este că Israel merge în voia gândurilor lui. Urmarea pornirilor inimii este un lucru extrem de grav înaintea Domnului. Domnul folosește imaginile din v.3-4 pentru a descoperi unui popor religios cât de hidos este înaintea Domnului tot ce au adunat ei în inima lor. Domnul nu se lasă impresionat de o fațadă religioasă niciodată. El judecă simțirile și gândurile inimii. Iar alegerea de a urma pornirile inimii înseamnă de fapt părăsirea și lepădarea Domnului. Păcatul este urâcios indiferent de forma pe care o îmbracă. Domnul nu consideră urâciuni doar păcatele pe care noi le numim mari: sodomie, crime etc. Pentru El fățarnicia, neiertarea,

egoismul, afirmarea de sine sunt la fel de urâcioase. V. 5 evidențiază că poporul trăiește aceeași drama a ipocriziei și fățarniciei. Drama fățarniciei generației lui Ezechia este repetată în istoria lui Israel. Poporul se scaldă în aceste ape și la prima venire a lui Hristos. Hotărârea lui Dumnezeu însă este de nezdruccinat. Chiar dacă ei se consideră sfinți, chiar dacă sunt poporul ales și lor Domnul le-a făcut promisiuni minunate, chiar dacă a promis mântuirea lor la finalul istoriei. Domnul decide pedepsirea fără milă a celor care persistă în păcat. Mântuirea nu va avea loc niciodată în virtutea apartenenței la poporul ales. Cel păcătos va plăti amarnic pentru fărădelegile lui. Iar în ziua mâniei Domnul va plăti și pentru păcatele din trecut pe care nu le-a pedepsit așa cum ar fi trebuit. Pedepsa a fost doar amânată, dar nicidecum anulată. În ziua mâniei Domnul își va aduce aminte de toate fărădelegile lor și le va măsura cu precizie dumnezeiască plata pentru păcatele din trecut.

Cu toate acestea Domnul nu va nimici acest popor ca pe Sodoma și Gomora. Domnul nu va nimici totul. Ei sunt iubiți din pricina părinților și Domnul a făcut promisiunea că din ei va veni Mesia și că la finalul istoriei se vor întoarce la Domnul. De aceea Domnul nu le va șterge numele de sub ceruri, ci îi va răbda ca națiune în istorie pentru a se împlini cuvintele Lui. Privirea Domnului străbate istoria și vede de-a lungul generațiilor pe cei din poporul Lui care se vor întoarce la Domnul și pe ultima generație de evrei care Îl vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns. De aceea:

- După cum când se găsește zeamă într-un strugure se zice: Nu-l nimici, căci este o binecuvântare în el!, tot așa Eu voi face la fel, din dragoste pentru robii Mei, ca să nu nimicesc totul!

Când Domnul privește spre Israel vede acea ultimă generație care se va întoarce cu toată inima către El! Și de aceea, Domnul nu îl nimicește de tot căci, mai este o binecuvântare în el! La el cum înaintea de prima venire, binecuvântarea ascunsă în poporul răzvrătit era Mesia care avea să vină din Israel, la fel înainte de a doua venire, binecuvântarea ascunsă în Israel, este acea generație de la final care se va întoarce cu toată inima către Domnul. Versetele 9 și 10 confirmă acest lucru. Din Iacov, din acest popor răzvrătit, Domnul va scoate o sămânță și un moștenitor al munților Lui. La fel cum după perioada de împietrire din timpul lui Ezechia s-a născut din nou o sămânță sfântă din neamul acesta (Is.6:13), la fel după perioada de împietrire în care este acum Israel (vezi Rom.11a) se va naște la sfârșit o generație sfântă când tot Israelul va fi mântuit.

Dar mântuirea va fi doar pentru robii Lui. Cei care Îl părăsesc însă pe Domnul sunt sortiți pieirii. Domnul construiește de două ori în acest capitol contrastul dintre păcătoșii din poporul Lui care sunt pedepsiți și robii Domnului din poporul Lui care vor fi mântuiți. Acest contrast este reluat cel puțin de două ori și în Isaia 66. Domnul știa că problema fățarnicului Israel va fi faptul că va invoca mântuirea în virtutea apartenenței la poporul ales și a faptului că vin din Avraam, și că au fost umpluți de promisiunile divine. Domnul subliniază însă că promisiunile sunt doar pentru o minoritate din popor care se va întoarce la Domnul, dar că pentru marea majoritate a poporului Domnul le păstrează mânia și judecata Sa. Pasajele sunt atât de clare. Cu toate acestea, în primul secol Israel se bătea cu mândrie în piept: noi suntem aleșii, cine sunt neamurile care cred în acest Isus? Dar Isaia anunțase așa de clar în Isaia 65 că Israel va persista în împietrire și va fi pedepsit și că Neamurile vor fi cele care Îl vor găsi pe Domnul.

Dacă contrastul a fost construit până în v.12 prin așezarea pasajului dedicat pedepsei lângă cel dedicat mântuirii, în v.13-15 profetul vorbește în același pasaj despre soarta robilor Domnului și soarta păcătoșilor. De cel puțin 5 ori în acest pasaj se construiește un contrast direct între soarta robilor Domnului și a celor din popor care părăsesc pe Domnul. Repetarea acestei teme ne ajută să înțelegem cât de mare era împietrirea din inima lui Israel. Înainte de a creiona mântuirea finală din v.16-25, Domnul vrea să se asigure că a clarificat faptul că această mântuire este doar pentru o minoritate credincioasă din poporul Lui și că marea parte care trăiește în păcat va primi focul mâniei Sale.

- Veți lăsa numele vostru ca blestem aleșilor Mei și anume: Domnul, Dumnezeu vă va omorî, și va da robilor Săi un alt nume.

După venirea lui Mesia, poporul Lui, format deopotrivă din iudei și neamuri, a primit un nou nume. Acest nume a fost dat prima dată în Antiohia (Fapte 11:26), și anume: **creștini**. Israel însă a ajuns o pricină de blestem și asociată cu crunta pedeapsă a Domnului. Împietrirea care a venit peste ei, înfricoșătoarea pedeapsă din anul 70 prin dărâmarea Ierusalimului și a Templului, și apoi dramele lor de-a lungul istoriei ne arată cât de grav este să cazi în mâna Dumnezeului celui viu!

Capitolul 66 se încheie cu binecuvântarea finală a aleșilor Domnului. După modul în care este construit textul este destul de clar că această binecuvântare va fi dăruită robilor Domnului pe un pământ și un cer nou. Și bineînțeles de aici apar întrebările: pe pământul cel nou vor mai fi oameni care vor muri sau oamenii vor mai avea copii? Acum știm să răspundem la această întrebare: profetul le creionează contemporanilor săi mântuirea finală folosind un limbaj accesibil lor. Mântuitorul ne învață că după învierea din morți oamenii nu se vor mai căsători dar nici nu vor mai muri. De fapt, chiar în Isaia 66:25 se precizează că nu se va mai face nici un rău pe muntele cel sfânt. Acest lucru este posibil dacă pe muntele cel sfânt trăiesc doar oameni care au fost dezbrăcați de firea lor pământescă și au primit trupuri noi de slavă. Profetul vrea să le creioneze o lume a binelui absolut, în care va fi doar fericire și împlinire și nimic din vechile suferințe nu-i va mai vizita. Bucuria va fi totală, desăvârșită și eternă! Dar nu va fi doar a aleșilor Domnului, ci va fi și a Domnului Însuși (65:19)! Versetul 25 ne face să ne întrebăm dacă pe pământul și cerul nou vor mai fi animale, sau tot este vorba de folosirea unui limbaj accesibil lor. Nu știu exact cum să răspund la această întrebare. Noul Testament ne prezintă în 2 Petru cap. 3 arderea întregului pământ, dar în Romani 8 ni se explică faptul că și creația așteaptă răscumpărarea. Pare să existe o legătură între pământul vechi și cel nou. Pământul nou pare a fi pământul cel vechi regenerat. Acesta este curățit prin foc pentru a face loc celui nou. La fel cum este o legătură între trupul care moare și cel care va învia din morți (vezi învierea lui Isus), la fel pare să existe o legătură între pământul cel vechi și cel nou. Astfel, poate vor fi și animale pe pământul cel nou. Nu știm. Este adevărat că în descrierea pământului celui nou din Apoc.21 nu ni se mai vorbește de animale. Cine știe? Vom trăi, și vom vedea.

Isaia 66

Isaia 66 este construit pe același contrast între soarta celor răzvrățiți din poporul evreu și soarta robilor Domnului din Israel. Pasajul începe cu anunțarea pedepsirii unei părți din popor care deși este foarte religioasă, este sortită pierii. Domnul rostește niște lucruri absolut

incredibile despre cei din popor care împlinesc ritualurile la Templu (66:3). El le explică mai întâi că Templul fizic nu este decât o palidă reprezentare a locuinței Domnului, dar că de fapt nu reprezintă nimic în sine. El le deschide mintea că Domnul nu poate fi sechestrat într-o casă pământească de piatră. Poporul evreu se bătea mereu în piept zicând: Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului! El nu ne va lăsa în mâna vrăjmașilor noștri! (vezi Ieremia 7). Dar Domnul le explică că ar fi ridicol ca Domnul cerului și al pământului să locuiască efectiv în acea casă de piatră. Casa era un simbol sfânt. Dar în sine era doar o casă de piatră. Acest Domn al cerului și pământului nu este impresionat de ritualurile de la Templu. El își îndreaptă însă privirea spre cel care are duhul mâhnit și se teme de Cuvântul Lui. Acest mesaj este adresat unui popor foarte religios care neglijează transformarea lăuntrică a inimii și ascultarea de Cuvântul Domnului. Dar Domnul nu doar că nu se lasă impresionat de ritualuri, dar cei care le împlinesc sunt văzuți ca făcând de fapt niște urâciuni înaintea Domnului. Acest lucru ar putea fi explicat în două moduri:

- Prin fățarnicia lor care transformă ritualurile de la Templu în niște lucruri respingătoare pentru Domnul. Domnul ne învață încă din cap. 1 că el nu poate vedea nelegiuirea unită cu sărbătoarea și că este sătul de arderile de tot, că nu-I place sângele taurilor, că Îi este scârbă de tămâie, că urăște lunile lor cele noi și că I-au ajuns o povară și nu le mai poate suferi (1:11-15). Domnul privește spre inima poporului. Acolo vrea să vadă căință și schimbare. Dacă acolo nu se produce nimic, toate ritualurile nu folosesc la nimic, ba sunt și o dovadă a ipocriziei lor respingătoare!
- Prin faptul că Domnul a inaugurat un Nou Legământ și atunci toate ritualurile de la Templu devin o ofensă adusă crucii lui Hristos.

Profeția are în vedere ambele variante de mai sus. Pe de o parte ni se subliniază faptul că poporul care împlinea aceste ritualuri nu trăia în ascultare de Domnul și că au făcut ce este rău înaintea Domnului (66:3b-4). Pe de altă parte sunt și elemente în profeție care ne indică faptul că ea vizează perioada ce urmează după prima venire a lui Mesia. Iată aceste indicii:

- În 65:1-2 profetul ne anunță că suntem în perioada în care Neamurile sunt receptive la Evanghelie, iar Israel persistă în împietrire. Ori această perioadă este inaugurată de prima venire a lui Mesia.
- Vinovăția lui Israel este precizată de două ori (vezi 65:12 și 66:4). În ambele situații se subliniază: **căci când Eu am chemat, n-au răspuns, și când am vorbit Eu, n-au ascultat!** Această formulare ne aduce aminte de Isaia 50 când Domnul a vorbit prin Însuși Robul Său, iar poporul nu a luat aminte (vezi Is.50:2,4-7). Deci, ni se sugerează că poporul evreu este acum muștrat DUPĂ ce l-a respins pe Mesia.
- V.5 anunță exact ceea ce s-a întâmplat în primul secol după Hristos: cei care ascultau Cuvântul Domnului din Israel reprezentau o minoritate care era disprețuită și urâtă de cei mai mulți din Israel.

- V.7-9 anunță întoarcerea finală a lui Israel, întoarcere care are loc după respingerea lui Mesia și căderea lui Israel în împietrire spirituală.

Profețiile din Isaia 65-66 au fost o mare încurajare pentru rămășița credincioasă de evrei din secolul 1. Profeția le creionează o perioadă în care:

- Deși poporul este foarte religios, el trăiește în fățarnicie, minciună și este cu inima departe de Domnul. Împlinirea ritualurilor devine o urâciune înaintea Domnului. Este de fapt un popor care l-a respins pe Trimisul Domnului, Mesia Însuși.
- Doar o minoritate din popor se teme de Domnul! Această minoritate este urâtă și batjocorită de ceilalți.
- Printre neamuri au loc mari treziri spirituale, în timp ce Israel persistă în împietrire.
- Peste Israel se anunță pedeapsa năprasnică a Domnului – Mântuitorul a anunțat căderea Ierusalimului și distrugerea Templului, lucru care s-a împlinit în anul 70 d.H.

Presiunile din partea Iudeilor au fost foarte mari în primul secol. Noul Testament nu era încă o carte alături de Vechiul Testament. Israel se bătea cu pumnul în piept că ei sunt poporul ales și că mai marii lor nu l-au recunoscut pe Mesia, că ei împlinesc toate ritualurile de la Templu și slujesc pe Domnul ce locuiește în Templu, că cine sunt Neamurile care cred în Isus și susțin că ele, cele din întuneric care nu căutau pe Domnul, au găsit calea mântuirii prin impostorul Isus pe care Domnul l-a părăsit și pedepsit prin rușinoasa moarte pe cruce?

Cartea Isaia a fost o resursă extraordinară pentru creștinii evrei și dintre neamuri din primul secol. De aceea este citată atât de des în Noul Testament. Iar cap.65-66 au reprezentat și ele o încurajare pentru ei, deoarece descria exact ce se întâmpla în secolul întâi! Domnul a anunțat mai dinainte prin Isaia că Mesia va pătimi, că va fi respins de ai Săi, că ai Săi vor cădea în împietrire și vor deveni prigonitorii rămășiței credincioase din Israel, că în schimb Neamurile se vor întoarce la Domnul prin Mesia, și că de-abia după această perioadă de trezire printre Neamuri Israel se va întoarce la Domnul ca națiune și atunci va avea loc înnoirea tuturor lucrurilor și aducerea mântuirii finale!

Iată ce ne spune Pavel în 1 Tesaloniceni despre împotrivirea Iudeilor:

- Căci, fraților, voi ați călcat pe urmele Bisericilor lui Dumnezeu, care sunt în Hristos Isus, în Iudea; pentru că și voi ați suferit din partea celor de un neam cu voi aceleași rele, pe care le-au suferit ele din partea Iudeilor. Iudeii aceștia au omorât pe Domnul Isus și pe prooroci, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu și sunt vrăjmași tuturor oamenilor, căci ne opresc să vorbim Neamurilor ca să fie mântuite. Astfel, ei totdeauna pun vârf păcatelor lor. Dar, la urmă, i-a ajuns mânia lui Dumnezeu! (1 Tes.2:14-16).

În primul secol, până la dărâmarea Templului, evreii au fost cel mai mare dușman și obstacol în calea propovăduirii Evangheliei. Ei au inițiat cele mai frecvente prigoane și ei au adus cele mai puternice atacuri teologice împotriva Evangheliei! Pedepsirea lor prin dărâmarea Ierusalimului și a Templului a însemnat o mare eliberare pentru creștini, a însemnat luarea unui jug puternic de deasupra primilor creștini. În mod cert au apărut alte obstacole în calea vestirii Evangheliei, dar marele obstacol reprezentat de iudaism și iudeii răzvrățiți fost smuls din fața Evangheliei și a rămas smuls până în ziua de azi. Is.66:6 ar putea anunța chiar acest moment al pedepsirii lor din anul 70 d.H.

Între v.6 și v.7 este o paranteză de timp care include toată perioada Neamurilor despre care Isaia ne-a vorbit în 65:1. După ce va intra tot numărul deplin al Neamurilor, tot Israelul va fi mântuit ne învață Pavel în Romani 11. Isaia 66:7-8 are în vedere renașterea spirituală a lui Israel și nu renașterea sa ca națiune. Chiar dacă refacerea statului Israel din 1948 poate fi considerat un semn al apropierii venirii Domnului și poate și o primă fază de împlinire a acestei profeții, cred că această profeție se referă la trezirea spirituală de la finalul istoriei. Acest lucru este afirmat cu claritate în Isaia 54 când nu se nasc peste noapte milioane de evrei, ci se nasc din nou peste noapte milioane de urmași ai lui Iacov. Întoarcerea unei națiuni la Domnul ar însemna un proces foarte greu, cu diferite etape, cu lupte, cu ezitări, cu unii care dau înapoi. Tot acest proces ar însemna durerile nașterii (dureri despre care vorbește și Pavel în Gal.4:19 cu referire la nașterea spirituală a Bisericii din Galatia). Dar Israel se va întoarce la credință deodată și pe neașteptate. Un duh de pocăința va fi turnat deodată peste întreaga rămășiță a poporului ales (vezi Zaharia 12). Întoarcerea lui va aduce înnoirea tuturor lucrurilor și bucuria și slava despre care povestește mai departe profetul în 66:10-14a. Dar profetul nu uită să amintească și de soarta acelor din popor care vor persista în fărădelege:

- ***Domnul Își va arăta astfel puterea față de robii Săi, dar va face pe vrăjmașii Lui să îi simtă mânia (66:14b).***

Mântuirea va fi doar pentru robii Domnului, pentru cei care vor urma traseul Robului Domnului, și care de dragul adevărului, la fel ca Robul Domnului vor fi respinși și urâți de frații lor religioși și fățarnici. Contextul ne arată clar că vrăjmașii Domnului din acest verset sunt aceiași cu cei din v.6, adică aceia din Israel care nu ascultă de Domnul și prigonesc pe frații lor care se întorc la Domnul. Domnul i-a făcut să Îi simtă mânia în anul 70 d.H dar Îi va face să îi guste mânia și la judecata finală.

Este foarte interesantă profeția din v.18b-21. Profeția ne prevestește următoarele lucruri:

1. Un moment în care Domnul va strânge toate neamurile și toate limbile și acestea vor veni și vor vedea slava Lui.
2. Cei ce vor scăpa din Israel vor fi trimise la Neamuri îndepărtate și vor vesti slava Lui printre Neamuri.
3. Aceștia (rămășița care va scăpa din Israel sau cei dintre neamuri?) vor aduce pe toți frații evreilor credincioși la muntele sfânt.
4. Domnul va alege dintre ei pe unii ca preoți și Leviți.

Există două modalități prin care putem interpreta profeția:

- a) Ea ar putea avea în vedere perioada de final când după întoarcerea rămășiței lui Israel, aceasta va avea un rol pentru vestirea mântuirii și altor neamuri.
- b) Ea ar putea avea în vedere perioada Bisericii: evreii creștini care au scăpat din Israel au fost primii misionari care au dus Evanghelia la Neamuri. Acest proces continuă și astăzi și prin acest proces Domnul Își adună la Sine și în realitatea Noului Ierusalim pe toți copiii lui Dumnezeu risipiți așa cum ne învață și Ioan. (Ioan 11:52, 12:32, 10:16).

Cum alegem între cele două interpretări? Putem specula sau alege interpretarea care se potrivește cel mai bine cu teologia noastră, sau putem să ne întrebăm: cum interpretează autorii nou testamentari astfel de profeții. În Noul Testament găsim următoarele:

1. Autorii Noului Testament nu ne vorbesc deloc despre faptul că după întoarcerea rămășiței lui Israel, aceasta va avea un rol special în trezirea spirituală a Neamurilor. Am putea replica: dacă nu spun, aceasta nu înseamnă neapărat că nu ar putea fi! Este adevărat, dar dacă o profeție nu este reînnoită în mod explicit în Noul Testament atunci înseamnă fie că nu are o însemnătate deosebită, fie că ea este interpretată altfel și se împlinește în altă perioadă.
2. Pavel în Romani 9 ne învață că întoarcerea lui Israel va avea loc DUPĂ împlinirea numărului deplin al Neamurilor, ceea ce sugerează că după întoarcerea lui Israel nu va mai avea loc o trezire spirituală printre Neamuri.
3. Sunt mai multe pasaje din Noul Testament pe care le-am mai menționat în Isaia care ne indică destul de clar că întoarcerea lui Israel va fi urmată de a doua venire a lui Hristos care va proslăvi pe cei credincioși și va judeca pe cei păcătoși. Nu ar mai fi timp pentru trimiterea rămășiței evreilor la neamuri.
4. În Romani 15 Pavel oferă o posibilă interpretare unei profeții similare cu cea din Is.66:19.

Is.11:10	Is.66:19-20	Rom.15:8-12
<p>În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El și slava va fi locuința Lui.</p> <p>În același timp, Domnul Își va întinde mâna a doua oară ca să răscumpere rămășița poporului Său risipit în Asiria și în Egipt, În Patros și în Etiopia, la Elam, la Șinear și la Hamat și în ostroavele mării.</p>	<p>Și voi pune un semn între ele și voi trimite la Neamuri pe cei ce vor scăpa din Israel, la Tarsis, la Pul și la Lud, care trag cu arcul, la Tubal și la Iavan, în ostroavele depărate care n-au auzit vorbindu-se niciodată de Mine și n-au văzut slava Mea, ei vor vesti slava Mea dintre Neamuri.</p>	<p>Hristos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credințioșii lui Dumnezeu și să întărească făgăduințele date părinților; și ca Neamurile să slăvească pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui, după cum este scris:</p> <p>De aceea Te voi lăuda printre Neamuri și voi cânta Numelui Tău.</p> <p>.....</p>

		Tot astfel și Isaia zice: Din Iese va ieși o Rădăcină care se va scula să domnească peste Neamuri și Neamurile vor nădăjdui în El.
--	--	--

Este adevărat că Pavel nu aplică în mod explicit această profeție perioadei Bisericii, dar cel puțin deschide această posibilitate.

În lumina Noului Testament profețiile despre întoarcerea Neamurilor la Dumnezeu din cartea Isaia se împlinesc fie în perioada Bisericii, fie în realitatea ultimă a Noului Ierusalim când cei răscumpărați dintre evrei și neamuri vor forma un singur popor care va sluji pe vecie Domnului. Pe parcursul comentariilor am inclus și alte două posibilități:

1. Trezirea spirituală finală a lui Israel va aduce noi treziri spirituale și printre neamuri.
2. În mia de ani va intra rămășița lui Israel și neamurile care se vor întoarce împreună cu el. Acestea ar intra în acest trup decăzut într-o creație semi-restaurată.

După studierea secțiunii 50-66, am renunțat la cele două posibilități de mai sus. Autorii nou testamentari nu le pun în calcul și oferă o altă interpretare a profețiilor din Isaia. Cred că este înțelept să rămân la ce au afirmat autorii Noului Testament. Este foarte posibil ca să fie și alte elemente din planul lui Dumnezeu care să nu ne fie revelate în Noul Testament. Dar despre acestea putem avea doar presupuneri și speculații. Cred că Domnul nu a greșit când a conceput Noul Testament și ne-a oferit ce trebuie să știm despre împlinirea profețiilor vechi-testamentare. Este înțelept să rămânem la liniile trasate de Noul Testament. Dacă sunt și alte etape și elemente în planul lui Dumnezeu, le vom cunoaște atunci, dar nu acum. Mia de ani rămâne un mister. Se pare că după a doua venire a lui Hristos, cel rău va fi legat o mie de ani. Va avea loc prima înviere și cei credincioși în trupuri de slavă vor împărăți împreună cu Hristos. După o perioadă de timp mai îndelungată (mia de ani) va avea loc un ultim atac inițiat de cel rău. Domnul nu va pune capăt repede acestui atac. Interesant este că diavolul va amăgi neamurile din cele patru colțuri ale pământului (Gog și Magog) care vor participa la acest atac. Cine sunt aceste neamuri? Despre ce pământ este vorba? Iată întrebări foarte grele. Din 2 Petru 3 am învățat că pământul cel vechi va fi ars la a doua venire a Domnului, și atunci ar putea fi vorba de pământul cel nou. Aceste neamuri nu sunt sub pedeapsă dacă această răzvrătire are loc după a doua venire a lui Hristos? De unde apar aceste neamuri? De ce autorii nou testamentari nu menționează în altă parte această mie de ani?

Cartea Isaia se încheie pe același contrast între soarta celor credincioși și soarta celor răzvrățiți: Is.66:22-24. Mântuirea pe care o pregătește Domnul pentru robii Săi este eternă. Dar eternă este și pedeapsa pe care același Domn o pregătește pentru vrăjmașii Săi. Isaia este cel care deschide cel mai clar înaintea noastră fereastra eternității. El ne vorbește explicit despre un pământ și un cer nou, despre eternitate, despre învierea din morți. Isaia este primul profet care anunță un pământ nou și repetă acest lucru de trei ori, încheind de fapt cartea cu această imagine

a restaurării finale. Isaia introduce concepte noi și deschide fereastra spre slava viitoare, dar păstrează un limbaj specific contemporanilor Săi, un limbaj al Vechiului Legământ. Iată că și la finalul cărții el ne spune că pe pământul cel nou, în fiecare lună și în fiecare Sabat, orice făptură va veni să se închine Domnului. Autorii Noului Testament ne deschid mintea să înțelegem că este vorba despre o chestiune de limbaj. Toți cei răscumpărați se vor închina Domnului după voia Lui! – acesta este mesajul pe care Îl transmite de fapt Isaia. În Noul Testament, un moment superior al revelației, descoperim că Vechiul Legământ este desființat irevocabil și că Sabatul nu mai este o poruncă, nici măcar în perioada Bisericii. Cu atât mai mult pe un pământ și cer nou, unde nu va fi nici zi, nici noapte, unde va fi cu totul o altă dimensiune, o altă realitate, nu va mai fi vorba de Sabate și luni noi. Isaia însă adresează acest mesaj unor oameni care se aflau într-un anumit moment al revelației și Isaia trebuie să folosească un limbaj accesibil lor. Suntem datori cărții Isaia pentru că ne-a deschis mintea să înțelegem această problemă de limbaj în profețiile vechi-testamentare. Înțelegerea acestui limbaj înseamnă îndepărtarea unei mahrame. Fără îndepărtarea acestei mahrame ne vom întreba mereu cum de Isaia ne învață că pe un pământ și cer nou vom zidi case, vom avea copii, va mai fi moarte, vom aduce Jertfe la Templu, Israel va avea dascăli dintre neamuri, iar noi vom păzi Sabatul și sărbătorile Vechiului Legământ. Dacă pricepi în lumina Noului Testament că Isaia încearcă să le explice realități din slava viitoare folosind un limbaj accesibil lor, atunci vei putea lectura profețiile fără să te poticnești când găsești realități vechi-testamentare plasate în momentul restaurării finale. Și așa Isaia introduce concepte teologice noi și este cel mai curajos dintre profeți în descrierea slavei viitoare. Păstrarea unui limbaj specific contemporanilor săi era ceva absolut necesar. Domnul S-a gândit în primul rând la ei. Dar nici pe noi nu ne-a uitat căci ne-a dat Noul Testament. Dar este esențial să ne amintim că aceste profeții au fost înmânate mai întâi evreilor din secolul 7 î.H.